

Sygn. akt: I C 972/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Józefowski
Protokolant:	Małgorzata Sypek

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2014 r. w Kłodzku

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko R. S. (1)prowadzącemu (...)

w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. S. (1)prowadzącego (...) w S.na rzecz powoda M. W.kwotę 44 500zł (czterdzieści cztery tysiące pięćset złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 19 lipca 2012r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego R. S. (1)prowadzącego (...) w S.na rzecz powoda M. W.kwotę 225zł (dwieście dwadzieścia pięć złotych), tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 972/13

UZASADNIENIE

Powód M. W.domagał się zasądzenia od pozwanego R. S. (1)prowadzącego (...)w S. kwoty 44 500 zł z ustawowymi odsetkami od 9 lipca 2012 r.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 7 lipca 2012 roku zakupił w firmie pozwanego, (...) w S.używany samochód marki M. (...), rok produkcji 2008, za kwotę 44.500 zł.

Powód podniósł, że kupując przedmiotowy pojazd upewniał się, czy pojazd nie uczestniczył w kolizji, przy czym sprzedawca zapewniał, że pojazd jest w porządku. Dopiero po zawarciu umowy okazało się, że samochód został poddany głębokiej ingerencji w układ kierowniczy - został przerobiony z ruchu lewostronnego na prawostronny. Pozwany ten istotny fakt zataił przed kupującym powodem i z tej przyczyny w dniu 9 lipca 2012 roku powód od umowy odstąpił i domagał się zwrotu wpłaconej kwoty.

Powód podkreślił, że takiego przerobionego pojazdu nigdy by nie kupił . Pozwany jednak odmówił uznania odstąpienia od umowy i bagatelizował powstały problem.

W tej sytuacji powód zwrócił się o pomoc do Powiatowego Rzecznika Konsumentów.

Powiatowy Rzecznik Konsumentów wystąpił do pozwanego przedsiębiorcy podnosząc obowiązek sprzedawcy do udzielania rzetelnych informacji dotyczących sprzedawanego pojazdu, podnosił sprawę bezpieczeństwa pojazdu oraz prawo konsumenta do odstąpienia od umowy, jeśli sprzedany towar posiada istotną niezgodność towaru z umową. Dla powoda taką istotną niezgodnością towaru z umową było przerobienie pojazdu z ruchu lewostronnego na prawostronny i brak o tym informacji dla klienta.

Pozwany przedsiębiorca odpowiadając na wystąpienie Rzecznika podtrzymał swoje wcześniejsze stanowisko i negocjował prawo powoda do odstąpienia od umowy.

W piśmie z dnia 28 lutego 2013 roku powód podnosił, że nigdy nie dokonałby zakupu pojazdu po tak poważnej ingerencji w układ kierowniczy i ta ingerencja w układ kierowniczy jest dla niego istotną niezgodnością z umową. Dlatego od umowy odstąpił i nadal podtrzymuje swoje odstąpienie od umowy sprzedaży przedmiotowego pojazdu oraz domaga się zwrotu wpłaconej kwoty wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 lipca 2012 roku do dnia zapłaty.

Pozwany R. S. (1) prowadzący (...) w S. wniósł o oddalenie powództwa zarzucając, że brak jest podstaw dla dochodzenia przez powoda roszczeń opartych na przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (zwanej dalej ustawą). Ustawa ta uzależnia bowiem odpowiedzialność sprzedawcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową. Powód zaś nie wykazał by zakupiony przez niego pojazd (towar konsumpcyjny) rzeczywiście był niezgodny z umową. Powód żądanie opiera wyłącznie na własnych twierdzeniach, nie znajdujących oparcia w obiektywnych dowodach, choćby opinii osoby dokonującej serwisu przedmiotowego pojazdu, z której wynikać mogłoby, że pojazd nosi znamiona przerobienia go z ruchu lewostronnego na prawostronny, a więc ingerencji w układ kierowniczy. Niewątpliwie bowiem nawet pojazdy pochodzące z Anglii mogłyby być pierwotnie przystosowane do ruchu prawostronnego.

Pozwany nie może również zgodzić się z twierdzeniem powoda, iż fakt przerobienia pojazdu z ruchu lewostronnego na prawostronny świadczyć miały o jego niezgodności z umową. Pozwany bowiem nigdy nie zapewniał powoda o tym, że przedmiotowy pojazd nie jest sprowadzony z Anglii, nie wprowadził powoda również w błąd twierdząc, że do zmiany w pojeździe z ruchu lewostronnego na prawostronny nie doszło. Niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest winna być bowiem rozpatrywana w kontekście możliwości wykorzystania towaru do umówionego użytku. Zakupiony towar konsumpcyjny jest więc zgodny z umową wtedy, gdy nadaje się do zwykłego przeznaczenia i posiada właściwości charakteryzujące towar danego rodzaju (tak: R. Stefanicki, Glosa 2007/3/72-89). Powód tymczasem nie wykazał, by okoliczność, że zakupiony przez niego pojazd, z uwagi na przerobienie go z ruchu lewostronnego na prawostronny, z jakiegokolwiek przyczyny nie nadawał się do użytku zgodnie ze swym przeznaczeniem. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że powód przedmiotowy pojazd użytkuje nieprzerwanie od ponad roku, zatem możliwe było przetestowanie go w różnych warunkach pogodowych. W pozwie zaś powód nie powołuje się na żadną okoliczność mającą by świadczyć o wadzie pojazdu, która uniemożliwiałaby korzystanie z niego zgodnie z przeznaczeniem, a i więc przede wszystkim w jeździe. Stąd też należy wnioskować, że przedmiotowy pojazd jest sprawny i prawidłowo spełnia przypisaną mu rolę.

Zdaniem pozwanego, należy wskazać, że nie istniały żadne obiektywne okoliczności, które przemawiać mogłyby za zasadnością odstąpienia od umowy przez powoda. Stosownie bowiem do treści art. 8 ust. 4 ustawy, kupujący nie może odstąpić od umowy, jeżeli niezgodność towaru jest nieistotna. Niezgodność towaru jest istotna wyłącznie wtedy, gdy kupujący z jej powodu nie może w ogóle korzystać z rzeczy lub zgodnie z jej przeznaczeniem (tak: D. Inglot [w:] Piśmiennictwo: Praktyczne wyjaśnienia oraz wzory umów i pism, Warszawa 2001-2013 LexisNexis).

Powód wskazuje, że ingerencja w układ kierowniczy w związku ze zmianą pojazdu z ruchu lewostronnego na prawostronny jest w jego ocenie istotną niezgodnością towaru z umową. Jednakże o istotnej niezgodności towaru z umową nie decyduje wola kupującego, lecz wyłącznie obiektywne przesłanki odnoszące się do właściwości danego produktu. Jeżeli więc towarem konsumpcyjnym w przedmiotowej sprawie jest samochód osobowy, to dla jego oceny pod kątem istotnej niezgodności z umową, należy odwołać się do jego przeznaczenia, jakim bez wątplenia jest

możliwość jazdy bez zagrożenia dla mienia i osób. Prawidłowe przełożenie układu kierowniczego jest wyłącznie spełnieniem wymogów ustawowych, celem przystosowania pojazdu do jazdy w naszym kraju, nie jest ingerencją w układ kierowniczy wyłączającą możliwość korzystania z pojazdu zgodnie z jego przeznaczeniem, czy też stwarzającą zagrożenie dla osób lub mienia. W sytuacji więc gdy intencją stron nie było ustalenie kraju pochodzenia pojazdu, a zakupiony pojazd nadaje się do zwykłego przeznaczenia, należy uznać, że nie zachodzi niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową, w tym o charakterze istotnym. O wystąpieniu niezgodności z umową nie decydują bowiem subiektywne odczucia kupującego, lecz obiektywnie sprawdzalne cechy i właściwości pojazdu. Oświadczenie powoda o odstąpieniu od umowy sprzedaży pozbawione było podstaw faktycznych i prawnych. Pozwany podał, że obowiązkiem sprzedawcy jest - zgodnie z art. 3 ustawy, udzielenie kupującemu jasnych, zrozumiałych i nie wprowadzających w błąd informacji, wystarczających do prawidłowego i pełnego korzystania ze sprzedanego towaru konsumpcyjnego. W literaturze przedmiotu wskazuje się, że w zakresie treści przekazu informacyjnego ustawa wymaga, aby był on wystarczający do prawidłowego i pełnego korzystania ze sprzedanego towaru konsumpcyjnego. Informacje o towarze mają zatem umożliwić nabywcy prawidłowe, tj. zgodne z właściwościami towaru oraz jego przeznaczeniem, przy wykorzystaniu pełnego zakresu oraz właściwości, korzystanie z niego (tak. M. Pecyna, Komentarz do ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, LEX 2003, komentarz do art. 3 ustawy). Wbrew twierdzeniom powoda, pozwany udzielił mu w sposób jasny i precyzyjny wszelkich niezbędnych informacji na temat przedmiotowego pojazdu, nie wprowadzając powoda w błąd. Pozwany odpowiadał na zadane przez powoda pytanie zgodnie z prawdą i posiadaną wiedzą, umożliwił powodowi sprawdzenie jakości i stanu pojazdu poprzez jazdę próbną oraz dokonanie oględzin pojazdu, z czego powód skorzystał. Ponadto pozwany proponował powodowi przed zawarciem umowy sprzedaży, sprawdzenie pojazdu w profesjonalnym serwisie, celem osobistego stwierdzenia przez powoda jakości, poprawności funkcjonowania oraz stanu technicznego przedmiotowego pojazdu. Z tej możliwości powód jednakże dobrowolnie nie skorzystał. Pozwany stworzył więc powodowi nie tylko odpowiednie warunki techniczno-organizacyjne umożliwiające dokonanie wyboru towaru konsumpcyjnego i sprawdzenie jego jakości, kompletności oraz funkcjonowania głównych mechanizmów i podstawowych podzespołów (zgodnie z wymogami art. 3 ust. 3 ustawy), ale i zapewnił powodowi warunki do dokonania dalej idącej, specjalistycznej analizy towaru, choć jak wskazuje się w literaturze przedmiotu, sprzedawca winien umożliwić kupującemu jedynie sprawdzenia działania i ogólny przegląd towaru konsumpcyjnego (tak. M. Pecyna, op.cit.). Wbrew więc twierdzeniom powoda pozwany uczynił zadość wszelkim obowiązkom nałożonym na niego jako sprzedawcę poprzez ustawę z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego.

Pozwany ponadto zarzucił, że zgodnie z art. 7 zd. 1 ustawy sprzedawca nie odpowiada za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową, gdy kupujący w chwili zawarcia umowy o tej niezgodności wiedział lub, oceniając rozsądnie, powinien był wiedzieć. Przytoczony przepis reguluje sytuację, w których sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową. Wyłączenie to ustawodawca uzależnia od wiedzy nabywcy lub powinności posiadania tej wiedzy o niezgodności towaru z umową, przy czym ocena tej powinności nabywcy powinna być dokonywana, w oparciu o rozsądną ocenę. Kryterium, na podstawie którego należy ocenić zasadność obciążania nabywcy skutkami jego niewiedzy o niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową wyznaczona jest poprzez rozsądek w zakresie oczekiwania tej wiedzy, którą należy utożsamiać ze zdolnością przeciętnego nabywcy zauważenia bez nadmiernych trudności oczywistego i obiektywnego braku zgodności towaru z umową (pot. M. Pecyna, op. cit., komentarz do art. 7 ustawy; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3.12.2008 r, sygn. V CSK 293/08). Należy więc brać pod uwagę model zachowania rozsądnego, przeciętnego konsumenta w danych okolicznościach, z uwzględnieniem rodzaju i sposobu zawarcia umowy sprzedaży (A. Kołodziej, Konsumenckie prawo odstąpienia od umowy sprzedaży rzeczy, LexisNexis Polska 2006, s. 124). Wychodząc więc z założenia, że ochronie nie podlega nieroztropny i nieuważny konsument (tak: R. Stefanicki, Ochrona konsumenta w świetle ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, Wyd. Wolters Kluwer Polska SA, 2006, s. 251) należy wskazać, że powód w okolicznościach przedmiotowej sprawy powinien posiadać wiedzę o rzekomej niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową. W szczególności pozwany wskazuje, że przed zawarciem umowy wręczył powodowi angielską książkę serwisową pojazdu, z czego już powód mógł wywodzić, że pojazd jest angielskiego pochodzenia. To zaś powinno zrodzić po stronie powoda -jako człowieka rozsądnego - pytanie o ewentualny zabieg przełożenia układu kierowniczego. Ponadto na szybach samochodu znajdowały się naklejki „GB”, co również dla każdego przeciętnie

rozsądnego człowieka jest dowodem świadczącym o pochodzeniu auta. Pytania na ten temat powód jednakże nie zadał, co sugerować mogłoby w okolicznościach zawarcia umowy, że świadomy był faktu pochodzenia pojazdu. Ponadto faktem powszechnie znanym jest, że w Anglii obowiązuje ruch lewostronny, co przekłada się również na układ kierowniczy pojazdu. Ponadto przy obecnym napływie pojazdów z Anglii, tzw. „anglików”, wiedzą wręcz elementarną dla każdej osoby - kierowcy, jest fakt, że dostosowanie pojazdu z tego kraju sprowadzonego, dla jego rejestracji w Polsce, polega na przełożeniu układu kierowniczego, co jednakże jest wymogiem ustawowym, i jeżeli jest dokonane w sposób prawidłowy, nie jest wadą pojazdu. Nie bez znaczenia pozostaje ponadto ustalona przez strony cena pojazdu. Pojazd, rodzajowo odpowiadający temu zakupionemu przez powoda, pierwotnie przystosowany do ruchu prawostronnego jest znacznie droższy, porównywalnie w okolicznościach niniejszej sprawy cena byłaby wyższa o 10.000 zł.

Powyższe okoliczności świadczą o wyłączeniu odpowiedzialności pozwanego, gdyż o pochodzeniu pojazdu świadczyły oczywiste, zauważalne i obiektywne okoliczności towarzyszące zawarciu umowy sprzedaży, jak i cechy, w tym cena pojazdu. Z uwagi na to, że powód winien odpowiadać ukształtowanemu modelowi konsumenta, jako osoby świadomej, starannej, rozsądnej, krytycznej, rozumiejącej kierowane do niej informacje oraz mającej orientację w procesach zachodzących na rynku (tak: A. Tischner, Model przeciętnego konsumenta w prawie europejskim, Kwartalnik Prawa Prywatnego 2006, nr 1, s. 312), konsekwencje swych niestarannych zachowań winien ponieść powód, nie zaś pozwany.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód M. W. uzyskał za pośrednictwem Internetu informację o możliwości zakupu samochodu M. w firmie pozwanego. W ogłoszeniu internetowym zawarto informacje, że samochód jest bezwypadkowy, stan licznika do zaakceptowania, wygląd samochodu bardzo ładny, a cena była do zaakceptowania przez powoda. Stan licznika wskazany w ogłoszeniu, był podany w kilometrach, a nie w milach. Ogłoszenie nie zawierało informacji o przywiezieniu samochodu z Wielkiej Brytanii i przełożeniu układu kierowniczego.

(dowód : zeznania powoda)

W dniu 7 07 2012 r. powód pojechał obejrzeć samochód z kolegą świadkiem R. M.. Na samochodzie znajdowała się wywieszka – dołączona do akt sprawy - o treści (...)auto w stanie b. dobrym, nie wymaga wkładu finansowego, książka serwisowa, komplet kluczyków cena 44 900 zł” . Powód rozmawiał z pracownikiem pozwanego świadkiem W. F. (1)pytał czy samochód jest bezwypadkowy, czy cokolwiek było w nim robione. Zadał też pytanie sprzedającemu, skąd był sprowadzony ten samochód. Świadek F.jednoznacznie stwierdził, że z N.. Podał powodowi informację, że jedyne elementy, jakie „były robione” w samochodzie to było przednie nadkole od strony kierowcy i próg, który był malowany. Zapewniał powoda, że samochód technicznie jest idealny, że jest to super okazja, że taki samochód się często nie zdarza.

(dowód : zeznania świadka R. M., zeznania powoda)

Powodowi przedstawiono książkę serwisową w języku angielskim, lecz nie była to książka z tego pojazdu. Karta pojazdu i dowód rejestracyjny zostały wyrobione w Polsce.

(dowód : zeznania świadka R. M., zeznania powoda)

Powód zakupił przedmiotowy samochód za kwotę 44 500 zł

(dowód : kopia faktury k 6)

Powód przekonał się po powrocie do domu, że zakupiony samochód posiada przełożony układ kierowniczy. Zadzwoił do świadka W. F., którego powiadomił, że zakupiony samochód to „anglik”, że chce go oddać, że nie taka była umowa pomiędzy stronami. W odpowiedzi uzyskał informację, że nie ma zgody na odstąpienie od umowy.

(dowód : zeznania powoda)

Pismem z dnia 9 lipca 2012 roku powód zwrócił się do pozwanego z oświadczeniem o odstąpieniu od umowy

Powód wskazał, że zakupiony pojazd jest po ingerencji wewnątrz pojazdu - został przerobiony z ruchu lewostronnego na prawostronny, o czym nie został powiadomiony.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej przedsiębiorca ma obowiązek udzielić konsumentowi prawdziwych, rzetelnych i jasnych informacji o sprzedawanym produkcie.

Takich informacji nie otrzymał. Gdyby wiedział o przerobieniu pojazdu to by go nie kupił za takie „ogromne pieniądze”. Dla powoda fakt, że była ingerencja wewnątrz pojazdu, to jest niezgodność pojazdu z umową.

(dowód : pismo powoda k 8)

Samochód M. (...)o numerze VIN (...)został zgłoszony dnia (...)do ubezpieczenia oc z numerem rejestracyjnym (...)pochodzącym z W.

(dowód : pismo L. D. k 62)

Oznaczenia na szybach samochodu literami GB nie oznaczają pochodzenia pojazdu z W. lecz są oznaczeniami własnymi producenta pojazdu. Przednia szyba pojazdu zakupionego przez powoda nie była oryginalną szybą

(dowód : pismo z M. (...) z dnia 25 06 2014 r. k 75)

Sąd zważył :

Niewątpliwie strony zawarły umowę sprzedaży, zgodnie z którą sprzedawca zobowiązał się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. (art. 535 k.c.)

Zawarta przez strony umowa nosi jednak cechy umowy sprzedaży konsumenckiej przewidzianej w art. 535¹ k.c.

Trafnie wskazał powód, że w przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r. Nr 141, poz. 1176 ze zm.) .

Zgodnie z art. 1. ust.1 powołaną ustawę stosuje się do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny).

W takiej sytuacji sprzedawca ma obowiązek przestrzegania szeregu wymogów m.in. zgodnie z art. 3 ustawy sprzedawca dokonujący sprzedaży w R.jest obowiązany udzielić kupującemu jasnych, zrozumiałych i niewprowadzających w błąd informacji, wystarczających do prawidłowego i pełnego korzystania ze sprzedanego towaru konsumpcyjnego. W szczególności należy podać: nazwę towaru, określenie producenta lub importera, znak zgodności wymagany przez odrębne przepisy, informacje o dopuszczeniu do obrotu w R. oraz, stosownie do rodzaju towaru, określenie jego energochłonności, a także inne dane wskazane w odrębnych przepisach.

Informacje, o których mowa w ust. poprzedzającym, powinny znajdować się na towarze konsumpcyjnym lub być z nim trwale połączone, w przypadku gdy towar jest sprzedawany w opakowaniu jednostkowym lub w zestawie. Sprzedawca jest obowiązany zapewnić w miejscu sprzedaży odpowiednie warunki techniczno-organizacyjne umożliwiające dokonanie wyboru towaru konsumpcyjnego i sprawdzenie jego jakości, kompletności oraz funkcjonowania głównych mechanizmów i podstawowych podzespołów.

Na żądanie kupującego sprzedawca jest obowiązany wyjaśnić znaczenie poszczególnych postanowień umowy.

Sprzedawca jest obowiązany wydać kupującemu wraz z towarem konsumpcyjnym wszystkie elementy jego wyposażenia oraz instrukcje obsługi, konserwacji i inne dokumenty wymagane przez odrębne przepisy.

Informacje lub dokumenty powinny być sporządzone w języku polskim lub, o ile rodzaj informacji na to pozwala, w powszechnie zrozumiałej formie graficznej. Wymogu używania języka polskiego nie stosuje się do nazw własnych, znaków towarowych, nazw handlowych, oznaczeń pochodzenia towarów oraz zwyczajowo stosowanej terminologii naukowej i technicznej.

Przepis art. 4. ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r. Nr 141, poz. 1176 ze zm.) przewiduje, że sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania.

W przypadku indywidualnego uzgadniania właściwości towaru konsumpcyjnego domniemywa się, że jest on zgodny z umową, jeżeli odpowiada podanemu przez sprzedawcę opisowi lub ma cechy okazanej kupującemu próbki albo wzoru, a także gdy nadaje się do celu określonego przez kupującego przy zawarciu umowy, chyba że sprzedawca zgłosił zastrzeżenia co do takiego przeznaczenia towaru.

W przypadkach nieobjętych ust. 2 art. 4 ustawy domniemywa się, że towar konsumpcyjny jest zgodny z umową, jeżeli nadaje się do celu, do jakiego tego rodzaju towar jest zwykle używany, oraz gdy jego właściwości odpowiadają właściwościom cechującym towar tego rodzaju. Takie samo domniemanie przyjmuje się, gdy towar odpowiada oczekiwaniom dotyczącym towaru tego rodzaju, opartym na składanych publicznie zapewnieniach sprzedawcy, producenta lub jego przedstawiciela; w szczególności uwzględnia się zapewnienia, wyrażone w oznakowaniu towaru lub reklamie, odnoszące się do właściwości towaru, w tym także terminu, w jakim towar ma je zachować.

W myśl art. 8. ust. 1. ustawy jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia.

Według art. 8 ust. 4. Ustawy jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia.

Z zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego wynika niezbicie, że nabyty przez powoda samochód nie posiadał cech zgodnych z umową.

Układ kierowniczy pojazdu został przebudowany – o czym sprzedający doskonale wiedział, ale nie poinformował o tym istotnym fakcie nabywcy. Jest oczywiste, że nawet jeśli tak przerobiony samochód został dopuszczony do ruchu to mimo tego nie posiada cech zgodnych z oczekiwaniami nabywcy.

Sąd ocenił jako zasadne podnoszone przez powoda argumenty, że samochód sprowadzony z W. po zmianie układu kierowniczego zasadniczo różni się od pojazdu pierwotnie wyprodukowanego dla potrzeb ruchu prawostronnego.

Z całą pewnością sprzedany powodowi pojazd był niezgodny z umową, skoro powód nie zamierzał nabyć samochodu z przełożonym układem kierowniczym, a okoliczność została zatajona przed nabywcą.

W toku procesu pozwany nie utrzymywał już, że do przerobienia układu kierowniczego nie doszło. Pozwany jednak bagatelizował tę okoliczność podnosząc, że niezgodność towaru z umową nie jest istotna, bowiem pojazd z

przełożonym układem kierowniczym jest dopuszczony do ruchu i można się nim poruszać. Sąd nie podziela stanowiska pozwanego. W ocenie sądu zmiana układu kierowniczego jest istotną cechą sprzedawanego pojazdu i nie powinna być zatajana przed kupującym. Zatajenie tej okoliczności pozwala przyjąć, że towar nie był zgodny z umową. Pozwany odwołał się do treści art. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r. Nr 141, poz. 1176 ze zm.), zgodnie z którym sprzedawca nie odpowiada za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową, gdy kupujący w chwili zawarcia umowy o tej niezgodności wiedział lub, oceniając rozsądnie, powinien był wiedzieć. To samo odnosi się do niezgodności, która wynika z przyczyny tkwiącej w materiale dostarczonym przez kupującego.

Powód nie miał możliwości samodzielnie stwierdzić, że nabywany przez niego pojazd ma przerobiony układ kierowniczy i jest sprowadzony w Wielkiej Brytanii Sprzedawca zatrudniony u pozwanego zapewniał powoda, że samochód jest przywieziony z N.. Oznaczenia na szybach pojazdu - jak się okazało nie mają związku z W.. Sprzedawca nie udostępnił też powodowi oryginalnej książki serwisowej , a przedstawił książkę do innego pojazdu.

W ocenie sądu powód skutecznie i zgodnie z prawem odstąpił od umowy sprzedaży Oznacza to ,że spełnione świadczenia podlegają zwrotowi zgodnie z treścią art. 494 kodeksu cywilnego.

Przewidziana w ustawie z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r. Nr 141, poz. 1176 ze zm.) sekwencja roszczeń nabywcy nie mogła mieć tu zastosowania, gdyż dokonanej przeróbki układu kierowniczego nie da się naprawić .

Zeznania świadka R. M. zasługiwały na wiarę skoro znalazły potwierdzenie i uzupełnienie w pozostałym materiale dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka W. F. (1), który jest bezpośrednio zainteresowany korzystnym dla pozwanego rozstrzygnięciem sporu.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 k.c. określając datę skuteczności odstąpienia od umowy na dzień 19 07 2012 r. (co potwierdza odpowiedź pisemna pozwanego k 9) , gdyż wtedy dotarło do pozwanego oświadczenie pisemne powoda o odstąpieniu od umowy. Data ta przesądza o wymagalności dochodzonego roszczenia.

Na podstawie art. 98 k.p.c. orzeczono o kosztach procesu.